

Szám.

ldjed be
nak két
Áth La-
ül néhá-
kicsi baj
ért nincs
y hányan
oival, Ca-
ed a szép
megüze-
n életraj-
magy sze-
alékezzék
lom. Ör-
galmasan
ához. —
szegény
ány, sike-
emek; de
a tehet-
jön előbb
Borbély
« zászlaja
oczi azóta
Sziklay
zer Nóra.
me. A táj
ról elolva-
nk hatá-
ási szín-
en könyv-
amit ke-
Ügyedben
rejtvényt,
olok, egy s

gondatlan
lembe nem

ára: Rad-
ntal 5 frt.

ára: Rad-
ntal 5 frt.

mutatva a

egyes ada-
ó bácsi.

maeum-épület.
v. társulat.

KIS HIRLAP

BABA-MADARAK. 3. A pinguin-fiók. (Lásd a 276. lapon.)

XXXI. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. október 31-én.

BORURA DERŰ.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BBE bele nyugodtak, sőt még örültek a változásnak. Az öreg erdész nagyon szerették, az is szerette őket, a vadászok pedig gyönyörű helyen feküdt a bérczes hegység tövében. Lenke csak azon aggódott, hogy hátha Ferkó az alatt jön meg, míg ők oda lesznek? El is szaladt Nellikéhez és lelkére kötötte, hogy ne feledkezzék meg fogadásukról.

— Ha én találkoznám vele, tudom, el nem szöknék többé.

A készülődés, csomagolás aztán kiverte fejéből Ferkót. Gondoskodni kellett, hogy mindene bent legyen a nagy úti ládában: a bábu, lepkefogó, lapda, esős napokra a képes mesekönyv és még sok mindenféle. Még az ágyból is fölkel, hogy előkeressen valamit, amit majdhogy itt hon nem felejtett, sőt még reggel is volt sok bepakolni való. Ákos is készülődött és alighogy elvégezték, már előállt a kocsis, indulni kellett. Elbucúztak az apától, ki így szólt:

— Azután ha valami bajotok lenne, ha valamelyitek csak egy kicsit is betegnek érezné magát, rögtön ijenjetez nekem. Az erdész bácsinak van lovas csöszze, az hamar bejön az izenettel.

Egy-két órával később már kint voltak az erdőség belében, a magányosan álló vadászokban, hol az öreg erdész nyájasan fogadta őket. Csinos szobát rendezett be számukra s a két testvér mihamar egészen otthonosan érezte magát.

— Remélem, nem lesz itt semmi bajotok, szólt az öreg erdész. Ide nem jut

el semmiféle betegség, sem pedig más veszedelem. Csak arra vigyázzatok, hogy az erdőbe nagyon messzire be ne menjetek, mert könnyen eltévedhetnének. Nincs ott ugyan se farkas, se medve, de nem volna kellemes multság kint tölteni az éjt az erdőben.

Ezt a jó tanácsot meg is fogadták. Ákos mert belátta helyességét, Lenke pedig, mert kissé félénk volt s amugy sem mert volna egyedül bolyongni az erdőben.

Pár nap mult el, kellemes az erdei lak vendégeinek, kik már megismerkedtek a környékkel is, melyet szorgalmasan bejártak. Találkoztak mindenféle emberekkel, a kik az erdőben jártak, fát vágtak, száraz galyat gyűjtöttek. A kis Lenke észre sem vette, mikor egy sanda szemű ember ment el mellette és nagyon megnézegette. Azt sem hallotta, mikor az idegen így szólt magában:

— Az a... csakugyan az! Meglesem... és ha itt lakik az erdész lakban, akkor jó hasznát veszem. Nagy szükségem is van már egy kis jó szerencsére.

Másnap délután Ákos nagy sétából tért haza ozsonna idejére. Lenke még nem volt otthon, pedig az ozsonnát nem szokta elmulasztani. Eleinte ez nem tűnt fel, azt hitték, hogy kissé messzebb sétált. De mikor már esteledni akart és a kis leány még mindig nem jött meg, aggódni kezdtek miatta.

— Bizonyosan eltévedt az erdőben, szólt az öreg erdész. Borzasztó éjszakája volna a kis gondatlannak. Szaporán, menjünk és keressük meg.

Az öreg erdész, ki nagyon jól ismerte a járást, egyik irányba indult, Ákos pedig

egy csöszszel másik irányba. Ákos komolyan aggódott, hogy valami baja történt hugocskájának. A mint az erdőben előretaláltak, minduntalan kiáltá:

— Lenke! Lenke!

De csak a visszhang felelt szavaira.

Össze-vissza kutatták az erdőt, majd megint visszatértek és új irányba indultak. Egyszerre, amint Ákos megint hangosan belekiáltott az erdőbe, mintha felelet hallatszott volna.

— Ákos! Erre jöjj! Itt vagyok!

— Lenke! Ez ő! De hát hol vagy?

Nem látlak!

— Erre... erre, a nagy szikla felé!

S Ákos szaladt egy szakadékos sziklás hely felé.

Jó ideig tartott még ott is, amig rátalált a leánykára. Mikor pedig végre megpillantotta, szinte elhült benne a vér s ijedten kiáltá:

— Lenke! Oh te meggondolatlan, szeleburdi jószág! Jösz mindjárt hátrább?

Mert az bizonyos, hogy a kis leány épenséggel nem valami bátorságos helyen volt. Egy mély, sötét szakadék tátongott ott a sziklák közt, annak a legszélén feküdt Lenke, fejét a mélység fölé nyujtva.

Ákos odaugrott és elhuzta a leánykát.

— Mit csinálsz itt? Mit fekszel ilyen veszedelmes helyre? Csak az Isten őrzött, hogy le nem buktál, ki tudja milyen mélységbe.

— Oh, én nem bukhattam le, vigyáztam... de valaki van ott lent a mélységben, valaki szerencsétlenül járt ott.

— Hát még! Ugyan ki volna ott? Bizonyosan elaludtál és álmodtál.

— Nem, nem aludtam, nem is álmodtam, hanem egészen tisztán hallottam, hogy sohajtoz... és az én nevemet is kiáltja.

— Micsoda oktalan beszéd! Majd a te nevedet fogja kiáltozni, a ki oda lebukik.

— De én világosan hallottam.

— Az lehet, szólt közbe az Ákossal levő erdőcsösz. Kiáltoztuk a Lenke kisasszony nevét, messzire hangzott és itt a sziklák közt aztán a visszhang úgy szólhatott, mintha a mélységből jönne a kiáltás.

— Persze hogy így volt, bizonyítja Ákos.

— Az nem lehet, felelé Lenke. Az nem lehet, mert csöndesség volt köröskörül és csak innen a mélységből hallatszott sírás, sohajtás és néha beszéd, közbe pedig a magam nevét is hallottam. Le is kiáltottam, kérdeztem, hogy ki van ott, de erre az a valaki nem felelt.

— No persze! Ha valaki oda leesett volna, majd az hallgat, ha észreveszi, hogy segítséget kaphat. Mondom, csak képzelted az egészet. Menjünk!

— Nem képzeltem... bizonyosan tudom. És nem szép tőled, hogy nem akarsz hinni és nem akarsz segíteni azon a szegényen, a ki ott lent bajban van.

Ez már mégis szöveget ütött Ákos fejébe. Hátha csakugyan van ott valaki, aki szerencsétlenül járt. Meg kell győződnie róla.

Lehajolt a szakadék fölé és egész erejéből kiáltá:

— Hahó! Van ott lenn valaki?

Várták a feleletet, de hiába. Bár elfojtott lélekzettel, mély csöbben álltak, nem hallatszott semmi.

— No lám, nincs ott senki, szólt Ákos. Most már menjünk szaporán haza, mert egészen ránk sötétedik.

(Folytatása következik.)

KÖRMENET.

AHÁZ körül énekelve járunk,
Szár az földre egy kis esőt várunk.
Kérve kérünk égi Atyánk:
Esőt adj ránk!

Szár az a föld, apa panaszolja;
Rögös, hogy az eke alig fogja.
De ha eső reá hullna:
Meggpuhulna.

Te jó Isten, magasztalunk téged,
De nem épen az esőske végett.
Azt jelenti körmenetünk,
Hogy szeretünk.

BABA-MADARAK.

3. A pinguin-fiók.

(Képpel a czímlapon.)

ELENTEM alássan, hogy én is vagyok. Eljutott hozzám a hire, hogy az én baba-madár atyámfiaiának milyen kitüntetés jutott a »Kis Lap«-ban. Hát gondoltam, hogy én sem vagyok épen az utolsó legény, talán bejutok a sorba, már csak azért is, mert messze földről való idegen vagyok. Már pedig, úgy hallottam, a magyarok nagyon szivesek a vendégek iránt.

Tehát itt vagyok, az az hogy küldöm az arczképemet. Valamelyik kis olvasó úgy hamarjában rámondja:

— Micsoda? Ez messzi földről való vendég? Hiszen ez csak afféle kis kacsza, azzal a különbséggel, hogy egy kicsit görbe a csőre.

Bocsánatot kérek, nagyon tisztelem a kacsza nemzetséget, de én nem vagyok olyan közönséges madár. Az én böcsületes nevem az, hogy: *pinguin*.

Messze, nagyon messze innen, a déli tenger egy félreeső, csöndes szigetén bujtam ki a tojásból a napvilágra. Most még itt élek a szigeten, de ha megnöttem, a tengerre bocsátkozom és azután életem java részét a tengerem fogom tölteni.

Sokan azt hiszik, hogy nagyon mulatságos és kellemes a tengeren evezgetni. Igaz is, hogy szép csöndes nyári napon igen kellemes ott uszkálni és lubiczkolni a hűvös hullámokban. De mikor vihar keletkezik és torony-magasságra korbácsolja a tajtékozó, kavargó hullámokat, mikor szakad a zápor és sűrűn csap le a villám,

no akkor biz' az nem épen nagyon mulat-
ságos és ilyenkor közülünk pinguinok
közül is sokan pusztulnak el, a kik nem
menekültek idején ki a szárazföldre.

Szülőim épen most oda vannak ha-
lászni, így hát cseveghetek egy kissé ve-
letek. Ti talán, a milyen okos, tanult gyer-
mekek vagytok, meg tudátok nekem
magyarázni valamit, amit semmikép sem
érték és ami, megvallom, nem is tetszik
nekem. Ti bizo-
nyosan azt hiszi-
tek, hogy minden
madár tud röpül-
ni. Én is azt hit-
tem, csak hogy ez
nem igaz ám!
Hogy én magam
nem tudok röpül-
ni, azon nem cso-
dálkozom, mert én
még kicsiny va-
gyok. De az apám
és az anyám sem
tud. Minap, hogy
az anyámmal sé-
tálgattam, maga-
san fönt a levegő-
ben láttam egy
madarat s azt hit-
tem, az is pinguin atyánkfia. Kérdeztem is
mindjárt:

— Anyácskám, mért nem röpülsz te
is föl a magasba? Elvinnél magaddal
engem is... milyen pompás volna!

— Te kis oktondi! felelé. Hát nem
látod, hogy nincs arra való szárnyunk?
Mivel röpülnénk?

— De hát mért nincs?

— Ne legyen arra gondod! A kicsi-
nyek ne törjék soha azon a fejöket, amit
még nem értenek. Majd ha nagyra nősz,
megérted.

Tessék! Ebből ugyan nem lettem
okosabb. Nem is értem be vele. A ma-
mámtól nem mertem többet kérdezni,
mert nem szereti, ha sokat nyaggatózom
valamin; de mihelyt visszaértünk a fész-
künkhez, elsétáltam a szomszédba, egy
igen-igen öreg
pinguin bácsihoz,
és tőle tudakozód-
tam: mért nincs
nekünk pinguinok-
nak olyan szár-
nyunk, hogy rö-
pülni tudnánk,
mint más mada-
rak?

— Azt bölcs
takarékosággal
rendezte úgy be
a természet, ked-
ves fiam, felelé. Mi
arra vagyunk ren-
delve, hogy a vi-
zen éljünk, tudunk
is pompásan usz-
ni, tehát fölösle-

ges volna a levegőben röpkednünk. Nem
kell mindenkinek mindent birni.

— De mégis jobb volna, ha röpülni
is tudnánk.

Az öreg nevetett és azt mondta,
hogy ez csak afféle fiatalos telhetetlenség,
elég ha valaki egy mesterséget jól tud, én
csak igyekezzem, hogy jól tudjak uszni.

Tudok is már, pedig eleinte nem

ŐSZI SÉTA. (Lásd a 283. lapon)

nagy kedvvel fogtam hozzá. Csakhogy nem igen kérdezték tőlem, akarom-e? Épen mint a kis fiuktól és leányoktól, hallom, nem kérdik, akarnak-e iskolába járni, hanem beadják és ez javukra válik. Engem is a mamám kivitt a partra, hogy majd tanít uszni. Féltem a víztől és nem akartam bele menni. De bizony nem sokat czerimoniázott velem, hanem a mint ott huzódoztam a parton, egyszerre csak nagyot lökött rajtam és zsupsz! — lent voltam a vízben. Eleinte sivalkodtam és sok vizet nyeltem, azt hittem, mindjárt megfulek. Aztán okosabbat gondoltam: hogy megpróbálok uszni. Nagyon jól ment és azóta nem félek a víztől, sőt szeretek benne eviczkélni. De most még szeretem, ha mellettem van anyácskám, nehogy valami baj érjen. Ha nincs velem, inkább itt álldogálok a parton, mint most ni.

A szigeten, a hol én élek, nagyon sokan vagyunk pinguinok, annyian, hogy senki sem tudná a számunkat megmondani. Ezeren meg ezeren uszkálnak künn a sik tengeren s ezeren meg ezeren sütkéreznek a parton. A teljesen felnőttek vagy három lábnyi magasak s fekete hátukkal és fehér mellökkel olyanok, mint valami frakkos, fehér mellényes gavallér. Nagyon egyenesen járnak, mint holmi feszes uri emberek, de kissé lassan és ügyetlenül, mert a mi lábunk igen kurta és leginkább uszásra való. Mikor a szárazföldön vagyunk, különböző osztályok szerint glédába sorakozunk, mint a katonák. Az egyik sorban mi fiatalok állunk, a másikban azok, a kik már veszteni kezdik baba-tollazatukat, de még nem kapták meg egészen igazi szép toll-bundájukat. A

harmadik sorban a nagykorúak állnak, teljesen kinőtt szép tollruhájokkal. Büszkék is rá szörnyen, tollaszakodnak, illeszkednek és bámulják magukat; ha pedig másik osztálybeli közeledni mer, nagy haraggal elverik maguktól, mint nem hozzájuk méltót.

Rendesen nagyon békésen és boldogan élünk, de néha bizony baj és veszedelem is ér, mint épen a minapában. Nagy hajó állt meg szigetünk közelében s csónakon emberek jöttek a partra, puskákkal és dorongokkal. Aztán szörnyű pusztítást vittek köztünk véghez, százával lötttek le és ütötték agyon pinguin atyámfiait, a kik nem tudtak eléggé gyorsan a vízbe menekülni. Vagy egy hétig mindennap újra kezdtek s a megölteket elvitték a hajóra. Hallom, hogy a puha tollunkra és a sok zsirunkra áhitoznak az emberek. Én szerencsésen megmenekültem, mert anyámmal együtt egy nagy szikla mögött álltunk, mikor az ellenség jött, aztán szaporán a vízbe ugrottunk és csak sötét este jöttünk ki. Milyen jó, hogy megtanultam uszni!

A kegyetlen emberek végre elmentek s most ismét békességben élünk, uszkálunk, fogdosunk jó halacszkát ebédre és vigan vagyunk. Egyéb dolgunk nincs, így fogok élni ezután is, egyebet tehát nem írhatok.

KÖTELESSÉG.

(Képpel a 280-281. lapokon)

JÓ KIS gazdám, éhen vagyok
Virasztottam egész éjjel —
Hogy a játék-házikódat
Szél vagy kéz ne hordja széjjel.

Most már külön kis jutalmat
Kérni tőled jöttem ide;
Béni hű kutyád, bárha
Maradékot téssz elibe.

Hogyan? Gazdám a tálcskát
Tőlem irigyen megvonja?
Igazán ne legyen enyém
A sült csirkének a czombja?

Nono — már nem panaszkodom,
Egyebet sem műveltem én:
Kutya-kötelességemet
Amint illik, teljesítém.

TÜCSÖK ÉS HANGYA.

— Egy jelenet. —

Személyek:

AZ APA. MÁRTA. MÁLIKA. VIKTOR.

(Színhely: Csinosan butorozott szoba. A háttérben ajtó. Márta ír, Málka hímez, Viktor olvas.)

Viktor. (fenhangon olvas.) »A tücsök egész nyáron át vigan dalolgotott...«**Málka.** Kedves Márta, egy kis szivességre kérmélek...**Márta.** Szivességre?**Málka.** Az ám... olyan hálás volnék, ha megtennéd...**Márta.** És mi legyen az?**Málka.** Tudod... Lajos bácsinak ezt a kis himzést szántam születésnapjára... de már látom, hogy nem készülök el vele holnapra...**Márta.** Azt én rég tudom, előre mondhattam volna. Nincs kitartásod semmiféle munkában, amihez hozzáfogsz.**Málka.** (megadással.) Igazad van, kedves Mártám... haragszom is magamra! Ugy szeretném, ha olyan volnék, mint te!**Viktor** (leesapva a könyvet.) Isten mentsen! Az kellene csak nekem!**Málka.** Bizony Viktor, velem együtt neked sem ártana, ha olyan rendesen tudnád végezni a dolgaidat, mint Márta.**Márta** (büszkén.) Megteheted te is... miért nem teszed?**Málka.** Tudja Isten, már annyiszor eltökéltem és mindig meghiusul a jó szándékom. Alig hogy egyik dologba belefogok, már másvalami jut eszembe. Mikor zongorázni kezdek, azt hiszem, jobban boldogulnék a himzéssel; ha meg ebbe fogok bele, olvasni jön kedvem.**Márta** (gunyosan.) A vége pedig az, hogy mindenbe bele fogsz és semminek sem jutsz el a végére.**Málka.** Persze, persze! Látom én már magam is, hogy nagyon rosszul van így. De most már el is szántam magamat erősen, hogy ezentul olyan leszek mindenben, mint te.**Viktor** (fölugorva.) De már azt megköszönöm szépen! Nem kérek belőle, elég nekem egy Márta is, tökéletesen elég.**Márta** (haragosan.) Mit feesegetsz itt, te goromba?**Viktor.** Akár goromba vagyok, akár nem, de már az bizonyos, hogy szörnyű módon kiállhatatlan az olyan pontosság és okosság, mint a tied, mikor soha senki-nek sem teszel semmit a kedvére. Ha kérlek, hogy jöjj velem négykézre

zongorázni, azt feleled: »Én már zongoráztam, most olvasnom kell! Ha arra kérlek, varrd föl a leszakadt gombomat, az a kifogásod, hogy már elraktad a varró eszközeidet, mert már elkészültél a a varrással. És ilyenkor mindig Málíkához menekülök és Málíka mindig kisegít, zongorázik velem, játszik, felvarrja a gombot, akármire kérem, mindenre kész, mindenre van kedve és ideje. No mármost, ha ő is épen olyan akarna lenni, mint te, drága Márta néném, akkor én ugyan sokszor meg volnék akadva. Málíkám, kedves Málíkám, a világért se légy olyan, mint Márta!

Az apa (az ajtóban megjelenve, félre.) Min vitatkoznak ezek? Meghallgatom. (Visszavonul.)

Márta (Viktorhoz.) Te csak tanuld a leczkédet és ne avatkozzál a mi dolgunkba. (Málíkához.) Ne hallgass ennek a szeles fiúnak a beszédére. Mi az, amit kérni akartál?

Málíka. Igen... hát a himzéssel holnapra már nem készülhetek el, pedig a jó bácsinak minden esetre akarok adni valami apróságot. Láttam a boltban egy csinos levélnyomatot, azt megvenném, ha kölcsön adnál nekem egy forintot...

Viktor (könyvből olvas.) »A tücsök egész nyáron át vigan muzsikálgatott és mikor beköszönt a tél, üres volt a ka-

KÖTELESSÉG. (Lásd a 270. lapon.)

marája. Éhségében a szomszédjához, a hangyához fordult és kölcsön kért... «

Málíka. Tanulhatnád csöndesen is a leczkédet, Viktor! Ugy-é, kedves Márta, kisegitsz egy kis kölcsönnel?

és te is annyit kaptál, mint én. Hová tetted?

Málíka. Nem tudom én... úgy elfogyott... magam sem tudom, mire... Sok szegény emberrel találkoztam s ha az ember ennek is ad, annak is ad, hamar fogy a pénze... aztán vettem egy kendőt is az árva Zsuzsikának...

Viktor. Meg egy szép tolltartót Viktornak... itt van ni!

Márta. Persze! Aztán czukorkákat magadnak.

Viktor. Oh, abból nekem is jutott és láttam, mikor Márta kisasszony is nagyon jó ízűen ropogtatta.

Márta (mérgesen.) Téged nem kérdezett senki, tehát ne szólj bele! (Málíkához.) Roszul gazdálkodik a pénzeddel is, épen mint egyéb dolgaiddal.

Málíka. Persze, igazad van... de majd igyekezni fogok jobban gazdálkodni.

Márta. Hányszor mondtad már ezt?

Málíka. Igaz, de most már komolyan felfogadtam...

Viktor. Tessék! Ezzel már megint csak én veszték, nem jut a jóból.

Márta. Hát neked már nincs pénzed? Hiszen egyszerre kaptuk ki zsebpénzünket

Málíka. Hanem most hamarjában már nem tudok magamon másképp segí-

teni, mint hogy téled kérek kölcsön egy forintot.

Márta. Én vegyem helyetted az ajándékot?

Viktor (a könyvből olvas.) »A hangya azonban nem szeret kölcsön adni, ami még nem a legnagyobb hibája...«

Málka. Ugy-e, adsz kölcsön?

Márta. Egy forintot! Alig van pár krajczárral több pénzem. Nem, azt már nem tehetem, nem adhatom neked egész pénzemet.

Viktor (megint olvas.) »A hangya azonban nem szeret kölcsön adni...«

Málka (szomorúan.) De ha te ki nem segítsz, akkor nem adhatok semmit a bácsinak.

Márta. Már az a te dolgod.

Málka. Oh annyira fogom szégyelni... és a bácsi azt fogja hinni, hogy nem nem gondoltam rá... »

Márta. Legalább okulni fogsz rajta.

Viktor (olvas.) »A hangya azonban nem szeret kölcsön adni...«

Márta (mérgesen.) Ellhallgatsz már egyszer azzal az ostoba hangyával?

Viktor. Mi bajod vele? Ez az én leczkém, meg kell tanulnom. (Nagyon hangosan olvassa.) »A hangya azonban nem szeret kölcsön adni, ami még nem a legnagyobb hibája...«

Málka (szelíden.) Kedves Viktorkám kérlek, ne ismételd már annyit.

Viktor. Az már más! Ha neked sincs kedvedre, akkor hallgatok.

Málka. Márta, hát igazán nem adsz? ... Nem akarsz rajtam segíteni?

Márta (hidegen.) Nem biz én. Mindenki

tartsa rendben a dolgát, akkor nem szorul másra.

Málka (busan.) Akkor hát szégyenben maradok. Szüleinktől nem kérhetek, mert nagyon megpirongatnának. Mástól megkitől kérjek?

Viktor (zsebeit kutatva.) Én szívesen segítenék rajtad, kedves Málikám, de én bizony szegény ördög vagyok, én még nem kapok rendes zsebpénzt, tudod. De van egy tizeském... meg három fényes krajczárom... fogd, neked adom.

Málka. Köszönöm kedves Viktor, de az nem segít rajtam, annyival nem vehetek semmit. Oh Márta, hát csakugyan nem akarsz kimenteni a zavarból?

Márta. Mondtam már, hogy nem!

Málka. Ezt mégsem hittem volna!

Márta. Meglehet. De ez csak javadra szolgál, mert ezentul nem leszel olyan gondatlan és könnyelmű.

Málka (busan.) Köszönöm szépen a leczkét, de most jobb szerettem volna, ha engedsz kérésemnek. Most már ki fog rajtam segíteni!

Az apa (belépve.) Én, kedves leányom.

Málka. Apácska! Hát hallottad?

Az apa. Igenis halottam mindent. (Mártához fordulva.) Igenis mindent! (Pénzt ad Málkának.) Fogd, kedvesem, végy a bácsinak szép kis ajándékot.

Málka (megölelve az apát.) Oh milyen jó vagy, kedves apa!

Az apa. Jól van, jól! Csak ne feledd, hogy nem azért segítelek ki a bajodból, mintha helyeselném rossz gazdálkodásodat, hanem mert jutalmazni akarom jószívűségedet. A jó tulajdonságot őrizd meg, a hibáról igyekezzél leszokni. És ha zavar-

ban vagy, soha se röstelj hozzám fordulni, mikor más nem segít.

Márta (zavarodva.) Kedves apácska... én segitettem volna... én adtam volna neki...

Az apa. De nem adtál.

Márta. Igen... nem... azaz... úgy gondoltam...

Az apa. Én úgy gondolom, hogy azért nem adtál, mert önző vagy és gögösködöl a magad pontosságával, ürügyül használod, hogy szívtelen lehess mások iránt, a kik apró hibát követnek el.

Márta (szégyenkezve.) Oh, apácska! Én nem szeretnék rossz lenni!

Az apa. Akarom is hinni. Még nem is késő, hogy jó utra térj. Mert, kedves gyermekem, bizonynyal szép és helyes, ha valaki pontos, rendes, jó gazda, de nagyon csufdolog, ha valaki mindezt csak a maga önző céljaira használja és fősvényül megtagadja a segílyt attól, a ki rászorul. Az ilyen fősvény hangyánál bizony még a gondatlan, de jószívű vig tücsököt is jobban szeretik.

Viktor. Az már igaz!

Az apa. Azért tehát tanuljatok egymástól, kedves leányaim: te, Málka, tanuld el Mártától a pontosságot, kitartást, takarékoságot; te pedig Márta, tanuld el Málkától a szives készséget mások segítésére, a jótékonyságot és önzetlenségét.

Márta } (megölelve az apát.) Igye-
Malika } kezni fogunk, úgy lesz, kedves jó apa!

Viktor (vigan.) Így már jól van! Így két Málkát kapok, ez már aztán pompás lesz!

ŐSZI SÉTA.

(Képpel a 277. lapon.)

RÓZSÁT már nem szedhetek,
Csak piroska levelet;
Itt az ősz.
Hull a fának levele,
A faluba befele
Megy a csösz.

Deres a fü, kis Viczám;
Madárka nem játszik ám,
Sem dalol.
Ott kuczorog a szegény,
Kopasz fáknak tetején
Valahol.

S ez is itt hágy: elmegy
Messze tul a tengeren,
Ott telel.
A boldog most oda száll,
A hol eledelt talál,
Magot lel.

Az őszi szél metsző fris,
Térjünk haza most mi is
Kis Viczám.
Akin ruha nincs meleg,
Hát az bizony könnyen meg
Fázik ám!

BETÜREJTVÉNY.

1. 2. 6. Faluhelyen házat fődnek vele,
1. 2. 6. 4. 5. Vad kacsáknak tartózkodó helye.
4. 1. 7. 4. Szive forró szeretet tanyája.
5. 4. 5. Bérczekben van állandó lakása.
3. 2. 1. Szomszédos nemzet ez a norvéggel,
- 1—7. Ki volt a hős, kit hittak je névvel?

A KIRÁLYKISASSZONY LECZKÉJE.

— Tréfás mese két képpel. —

... volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy kis királykisasszony. Nagyon jó dolga lett volna, ha leczkét nem kellett volna tanulni. De hát még a királykisasszonynak is meg kell tanulni az abécét. Azt pedig ő sehogysem szerette.

Egy szép napon a királykisasszony megint nagyon lusta volt. Rádült a könyvére, ásított és busan sohajtá:

— Mennyivel jobb dolga van az én bábumnak, mint nekem! Nem kell ezt a borzasztó abécét tanulnia! Milyen jó volna az, ha én volnék a bábu és a bábu az én helyemen!

Alig mondta ezt ki, egyszerre valami furcsa dolog történt vele. Keze-lába, egész teste egészen megmerevedett, meg nem tudott volna mozdulni a világ minden kincseért sem. Megijedt, kiáltani akart, de hangja is elveszett és amint végig nézett magán, azt látta, hogy egészen kicsi lett, olyan kicsi, mint egy közönséges bábu.

Mialatt pedig a királykisasszonyon ez a furcsaság esett meg, ott a sarokban

az ő viaszbábujja is nagyott változott. Csakhogy ez megfordítva, nőtt, mindinkább nőtt, s épenséggel olyan nagyra nőtt, amilyen még az imént a királykisasszony volt. És a ruhája olyanná lett, amilyen a királykisasszonyé volt, ez pedig, mintha a bábu ruháját öltötte volna magára. Az

ám, tökéletesen ki voltak cserélve.

— Ez furcsa, gondolá a királykisasszony. De én bizony nem bánom, legalább az az unalmas öreg tudós nem fog a leczkével boszantani. Szeretném tudni, mi lesz most?

Legelőször is az lett, hogy a bábu elősétált a sarokból, galléron fogta a bábává lett királykisasszonyt

és oda helyezte a sarokba a falhoz. Maga pedig odaült a székre. Kissé feszesen, mereven ült ott, nem hajlott a keze-lába, de hát nem is csoda, mikor még az imént csak viaszbábu volt.

Alig történt meg a csere, mikor megnyílt az ajtó és belépett a híres tudós, a kit a király megbízott, hogy az abécé nagy tudományára megtanítsa a királykisasszonyt. Mondom, híres és nagy tudós

...TUDÓS SZEMMEL FÜRKÉSZTE.
(Lásd a 285. lapon.)

volt, a fején bársony sipkával, az orrán tudós pápaszemmel. És mivel hogy olyan nagy tudós volt, mindjárt észre vette, hogy a királykisasszony ma nem egészen olyan, mint rendesen. Nem ugrált a székeken és pamlagon, nem dobta ki a könyveket az ablakon, a tintatartót nem döntötte fel és nem jajgatott, hogy milyen nehéz azt ki-mondani, hogy *a, b, ab.*

Nem, ezekből a rendes dolgokból a híres tudós most nem tapasztalt semmit. A királykisasszony csöndesen ült ott a széken és nem hogy lármázott volna, de még csak egy árva kukkot sem szólt. A nagy abéczés könyvet az ölében tartotta és egy csöppet sem haragudott, sem az ára, sem a bére, sem a czére.

— Már itt valami csoda történt, szólt a híres tudós férfin. Ezt jobban meg kell nézni.

Levette a pápaszemét és megtörölte, hogy csak úgy ragyogott, még a vak is bizonyosan látott volna rajta keresztül.

— Igy ni! Most hát lássuk, mi történt?

Föltette a pápaszsmét és tudós szemmel fürkészte a királykisasszonyt. (Lásd a képet a 284. lapon.)

— Hm! Hm! Nagyon megjavult a fenséges királykisasszony, nagyon megjavult, az már bizonyos. Tanulni, ugy lát-szik, most sem tanul ugyan. Fonákul tartja a könyvet. Nem csoda, nagyon el-gondolkozott valamin. Mindig az ajtóra néz. Vár valamit. No's hát várjunk.

A bábu pedig nem mozdult és hogy nem tanulta az abéczését azt én egy csöp-pet sem csodálom,

mert ha királykisasszonynak lát-szott is, mégis csak bábu volt. Már pedig a bá-buk nem szoktak abéczését tanulni. Ezt megint nem bánt, mert hogy tanulhasson, mi-kor viaszból van gyurva a feje?

— Hm! hm! nem akar meg-mozdulni a fensé-ges királykisasz-szony, szólt a tu-dós férfin. Nagyon bus kedve van.

Talán felvidul, ha kap jó csokoládét.

Kiszólt a főkamrás mesternek és rögtön hoztak aranyos csészében pompás csokoládét. Kinálták is vele. De nem kellett neki.

— Röstelli kanalazni. No csak a száját nyissa ki, majd beletöltjük.

De a bábu még a száját sem nyi-totta ki,

— Hm, hm, ez még nagyobb csoda.

... TÁNCZOLVA MENT HAZA. (Lásd a 287. lapon.)

szólt a tudós férfiú. Máskor két csészével sem érte be.

— Talán beteg?

— Mindjárt meglátjuk. Mutassa a nyelvét, fenséges királykisasszony!

De a bábu nem mutatja a nyelvét, a mire igen nagy oka volt, még az, hogy nem volt neki nyelve, mert csak úgy oda-pingálták a szája helyét.

— Nem mutatja? szólt a híres tudós férfiú. No nem baj, majd megtudom a pulzusából.

Megtapogatta a bábu kezét. Egészen hideg volt.

— Fázik, bizonyosan meghült. Az sem baj. Jó tűz ég a kandallóban, oda ültetjük a tűz mellé, és majd ha megmelegedett, akkor bizonyosan megissza a csokoládét és azután megtanul két bötüt az abécéből.

A híres tudós férfiú fölkapta a vélt királykisasszonyt és odatette székestől a tűzhöz.

— Így ni! És most sétálok egyet, egy óra mulva pedig visszatérek.

Vissza is tért, de a mint a szobába lépett, megint csak csodálkozott. A királykisasszonyt nem látta, hanem roppant viasz-szagot érzett. És a kandallóhoz lépve, ott egy tócsát talált olvadt viaszból, melyben a királykisasszony ruhája ázott.

Ha nem lett volna olyan híres tudós férfiú, nem tudta volna kitalálni, mi történt; de mert olyan híres tudós volt, hát kitalálta.

— Hm, hm! Ez már aztán a legfurcsább. A királykisasszony egészen elolvadt a tűznél! Ilyet még soha sem láttam. Be kell jelentenem a király ő felségének.

A király persze haragudott, mert nem is tréfa dolog, mikor a királykisasszony tisztára szétolvad. De hát már megesett a baj.

— Ha már szétolvadt, legalább szedjék össze, kaparják fel a földről és töltsék bögrébe! Hadd legyen itt emlékül az íróasztalomon, ami a szegénykéből megmaradt.

A szétolvadt bábút tehát fölkaparták a pallóról. És a híres tudós is, a király is azt hitték, hogy a királykisasszony volt az. Pedig az igazi királyasszony ott kuczorgott a fal mellett a bábu képében. Látta mind ami történt és szeretett volna nevetni rajta, de nem tudott; azután meg vigasztalni akarta a busulókat, hogy nem ő olvadt el, hanem a viaszbábu; de nem tudott szólni.

— Igaz a! Hiszen bábu lettem. Most már mi lesz velem?

Az lett vele, hogy a királyné így szólt:

— Most már nincs leányom, hát nincs szükség bábura. Oda kell adni azt a bábút valami szegény leánykának.

És a királykisasszony-bábút oda adták egy szegény leánykának, a ki épen a palota előtt ment el. Ez pedig kivitte magával messzire a város végére egy szegényes házikóba,

— Itt bizony nem valami fényes helyen leszek, gondolá a bábu-királykisasszony. No mindegy, itt is csak olyan jó dolgom lesz.

A szegényes házikóban sok gyerek volt s mikor a bábút meglátták, azon kezdtek, hogy összepöröltek miatta. Mindegyik a magáénak akarta; egyik a fejét húzta,

másik a lábát fogta és úgy hogy a szegény bábu-királykisasszony már azt hitte, mindjárt széttépik. Sivalkodott volna, de hát nem tudott. És csak úgy menekült, hogy az egyik leány hirtelen elkapta és kidobta az ablakon, hogy majd utána szalad és elrejtí; de ekkor belépett a mama, a gyerekek nem mehetek ki többé s a bábu-királyasszony kint maradt éjszakára. Még szerencse, hogy egy bokor ágain akadt meg, mert ha földre esik, kezét-lábát összetöri. De úgy is keserves volt kint lenni, mert hideg téli éj volt, majd megfagyott.

Másnap a gyerekek megkeresték és elhatározták, hogy új ruhába öltöztetik. De arra röstök voltak, hogy megvarrják a ruhát. Csak úgy rátüzdelték holmi rongyokat gombostűvel, — a bőréhez tűzték. Ez volt még csak a keserves. De aztán még nagyobb veszedelem következett. Amint a legkisebbik leányka nézegette a bábút, így szólt:

— Szeretném tudni, ennek is csepű van-e a fejében, mint az én bábumnak volt? Mindjárt hozok kést és föl vágom.

A bábu-király kisasszony majd holtra ijedt.

— Most már végem van, szétmetélnék! Oh bár soha se kívántam volna bábu lenni! Inkább száz leczkét megtanulnék!

Ezt pedig hallotta ott közel a jó tündérke és így szólt:

— Jól van, tehát most az egyszer megkegyelmezek. Légy megint, ami voltál. De ha még egyszer kívánsz oktalanságot, úgy fog teljesedni, hogy többé nem szabadulsz.

Megérintette csillagos varázsvesszejével és a királykisasszony ismét a régi valóságos királyleányka lett. Tánczolta ment haza (Lásd a képet a 285. lapon.) és meg sem állt, míg az abéczés könyvvel be nem kopogtatott a híres tudós férfinál, kinek szobája ott volt a palotában a királykisasszonyé mellett.

A híres tudós férfit megint megtörlölte a pápaszemét és megint csodálkozott.

— Hm! Hát a királykisasszony nem olvadt el a tűznél?

— Nem én! Az a bábúm volt, én pedig sétáltam egy kicsit, most pedig szeretném kipótolni az elmulasztott leczkét. Kérem, tanuljuk meg az abéczt!

— Hm, hm! Ez a legnagyobb csoda, hogy maga kínálkozik tanulásra. Hogyan és miképen történt ez?

De már ezt nem árulta el a királykisasszony, hanem azután mindig tanult szorgalmasan, nem volt többé makranczos. Kapott szép új bábút is, de soha sem kívánt vele többé cserélni.

A ki nem hiszi, kérdezze meg tőle.

BETÜ REJTVÉNY.

	0	
0		4
N		1
R		0
	7	

Megfejtendő akképen, hogy a betük egyikénél kezdve minden 6-ik egy világtörténelmi nevet adjon.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 15-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

P
v i z
F e r t ő
P i r o s k a
é r s e k
e k e
a

Helyesen fejtették meg: Groák Etel, Weisz Béla és Kornél, Redlich Ella, Günther Aurél, Auspitz testvérek, Porgesz Jenő, Nagy-perkátaí zárdai növendékek, Andorka Emma, Kiss Margit, Székely Aladár, Donáth Dezső, Váczy Margitka, Sebes Vilma, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Kirchlechner Gizella, Oravecz Ida és Juliska, Ferenczi Károly és Lajos, Meiszter testvérek, Sziklay Ilonka, Toldy Sarolta, Guttmann Vilma és Lajos, Kommer Anna, Szányi Aladár, Szapáry Emi, Dózsa Aranka és Ödön, Lusztig Mariska, Hubert Sárrika, Miska és Gyula, Latkóczy Etelke, Gold Margit, Máday Andor, Szinek Margit és Ida, Kövér Pálma és Gusztáv, Karakásevics Jozefine, Baján Etike, Popper Sarolta, Tausig Hugó, Resoifsky Emil, Viktor és Béla, Hajós Soma, Ullmann Salamon és Félix, Wagner Valéria, Dézsán Péterke, Fekete Ilona, Messzer Róza, Moesz Emilia és Hermine, Schmidt Ilona, Herz Irma és Andor, Koller Irma, Rudnyánszky Ella, Széchenyi Eugénia, Keczer Stefánia, Merza Anna és Gizi, Bergmann Paula, Mautner Aladár.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 16-dik számában közölt koczkarejtvény megfejtése:

Japán, Arál, Pál, ál, n.

Helyesen fejtették meg: Fromm Erzs, Redlich Ella, Weisz Béla és Kornél, Donáth Dezső, Kármán Ferencz és Elemér, Müller Gyula, Pallavicini Edina, Roth Heléna és Zsiga, Guttmann Vilma és Lajos, Kommer Anna, Dózsa Aranka és Ödön, Ferenczi Károly és Lajoska, Vajda Irénke (kinek az írása? F. b.) Ullmann Salamon és Félix, Kárfunkel Sarolta, Moesz Emilia és Hermine, Messzer Róza, Fekete Ilona, Auspitz Rinka, Margit és Vilmos, Tahy Sarolta, Ajkay Leopoldina és Valéria, Legény Irén, Hubert Sárrika, Miska és Gyula, Bernrieder József, Slézinger Etelka, Blum testvérek, Somssich Eszter, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Beck Nándor, Frankl Miksa, Krivány Ilonka, Strobentz Ida, Werkner Rikhard, Spitzer Ödön,

Buttykay Géza, Szányi Aladár, Wenckheim Kriszta, Kazy István, Csanády Béla, Geduly Vilma, Váczy Margit, Szapáry Emi, Pettykó Adél, Székely Aladár, Fülöpp Irma, Schmidt Ilona, Tedesco Aurél, Janovits Elemér, Mandl Olga, Grimm Antal, Rudnyánszky Ella, Széchenyi Eugénia, Bánó Juliska és Irmike, Mauks Ernő, Resoifsky Emil, Viktor és Béla, Dezsán Péterke, Hanák Henrik, Szögyény-Marich Kamilla, Kohn Gizella és Gábor, Rottmann Viktor (és nem Victor Rottmann, mert így nincs magyarul. F. b.) Pollák testvérek, Nagy-perkátaí zárdai növendékek, Merza Anna és Gizi, Tigermann Margit és Nándor, Alexander Gyula, Mautner Aladár, Bergmann Paula, Pongrácz Böske és Dani, Krausz Róza és Szeréna, Herz Irma és Andor, Beyer Anna.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 16-dik számában Dorina nénitől közölt rejtett szó megfejtése:

Szőlő.

Helyesen fejtették meg: Janovits Elemér, Koller Irma, b. Geramb Alice, Schmidt Ilona, Fülöpp Irma, Székely Aladár, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Buttykay Géza, Szányi Aladár, Strobentz Lujza, Krivány Ilonka, Kohn Gizella, Blum testvérek, Slézinger Etelka, Herz Irma és Andor, Hubert Sárrika, Miska és Gyula, Auspitz Rinka, Margit és Vilmos, Ullmann Salamon és Felix, Dózsa Aranka és Ödön, Roth Helena és Zsiga, Müller Gyula, Donáth Dezső, Mandl Olga, Redlich Ella, Grimm Antal, Weiser Klára, Máday Pista, Kohn Gizella és Gábor, Gangusch Antal, Bukovszky Margit, Krausz Róza és Szeréna, Alexander Gyula, Mautner Aladár.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 16-dik számában közölt szentirási feladvány megfejtése:

József maga elé hivatja testvéreit, kik gabaáért jöttek Egyiptomba és nem ismertek rá eladott testvérökre.

Helyesen fejtették meg: Gutman Aladár, Somssich Eszter, Spitzer Ödön, Szapáry Emi, b. Geramb Alice, Fülöpp Irma, Schmidt Ilonka, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Redlich Ella, Weisz Béla és Kornél, Donáth Dezső, Mandl Olga, Müller Gyula, Auspitz Rinka, Margit és Vilmos, Herz Irma és Andor, Mauks Ernő, Kohn Gizella és Gábor, Alexander Gyula.

Forgó bácsi postaja, Jótékonyági rovat stb. a jövő számban.